

#1 New York Times-bestseller

Strangers

Het verhaal
van een
huwelijk

'Spannend,
oprecht
en intiem.'
- Trouw

XANDER

Belle Burden

Elke lente keert een koppel visarenden terug naar hetzelfde nest op ons terrein op Martha's Vineyard. Het nest is gebouwd aan de rand van een meer dat uitmondt in de Vineyard Sound, aan de westkant. In gelukkige jaren worden de eieren gelegd in mei en komen de kuikens uit in juni. In juli leren de tienervisarenden vliegen. Tegen september is de familie verdwenen, op weg naar het Caribisch gebied of naar Zuid-Amerika om daar te overwinteren.

Toen we ons huis kochten, in 2005, was mijn man James helemaal bezeten van het visarendpaar en de magie van hun jaarlijkse terugkeer naar dezelfde plek. Hij zat altijd vol spanning te wachten om te zien of ze weer zouden komen, of ze eieren zouden leggen en of de eieren de wasberen en kraaien – de plaatselijke roofdieren – zouden overleven. Elk jaar als de jongen voor het eerst uitvlogen, vierde hij feest.

Hij betrok mij en onze drie jonge kinderen bij het drama van de visarenden, wees ze aan als ze boven ons zweefden en ging ons voor in geroep: 'Hallo Arend!', zwaaiend naar de lucht. Hij nam ons mee het bos in om hun nest te bekijken, hoog in een boom. Hij raakte bevriend met twee lokale visarenddeskundigen, oudere mannen die ons uitnodigden om te kijken hoe ze bij zonsopgang een visarend van een tracker voorzagen. Ze bevestigden een apparaatje waarmee de bewegingen van de vogel gevolgd konden worden tijdens de winter. De kinderen, nog in

hun pyjama, keken vol ontzag naar het dier dat op de grond zoveel groter leek dan in de lucht. De deskundigen vernoemden de geringde visarend naar mij en stuurden ons de hele winter door updates over hoe het met Belle ging. We maakten ons zorgen om haar en proostten op haar terugkeer.

Nadat wasberen twee jaar op rij de eieren van de visarenden hadden verwoest, plaatsten de deskundigen een paal in de buurt van het oorspronkelijke nest, bedoeld om klimmende dieren af te leiden. De paal bleef een paar jaar leeg en toen verscheen er tot onze verbazing ineens een klein nest. Het nest groeide gestaag en werd elke zomer indrukwekkender, een zichtbaar herkenningspunt voor zwemmers en watersporters aan de overkant van het meer. Na tien jaar was het ruim een meter twintig breed en negentig centimeter hoog, een van de grootste nesten op het eiland.

Toen we in maart 2020 op de Vineyard aankwamen, was het nest leeg. De vogels waren zich nog aan het opwarmen op het zuidelijk halfrond, misschien al begonnen aan hun terugtocht naar het eiland, op weg over de Caribische Zee, via Florida en dan door naar het noorden, dicht langs de kustlijn, terwijl een virus, dat voor het eerst de kop opstak in China, zijn eigen explosieve tocht door de Verenigde Staten maakte. Mijn man en ik liepen om de paal met onze wollen muts op, in onze parka. Onze laarzen zakten weg in het moeras. Het nest was intact, nog precies zoals het de herfst ervoor was. Zelfs in de snijdend koude lucht en ondanks de scherpe takjes die er aan alle kanten uit staken, zag het er sterk en stabiel uit. Uitnodigend. We glimlachten naar elkaar en hadden het over de terugkeer van het paartje. Zouden we dan hier zijn om het weer mee te maken?

Nadat de COVID-19-pandemie New York City, waar we het grootste deel van het jaar woonden, had stilgelegd, besloten

we om met onze twee jongste kinderen, toen vijftien en twaalf, in quarantaine te gaan op Martha's Vineyard. Het was logisch om naar de Vineyard te gaan; ons huis daar lag afgelegen en het was onze favoriete plek ter wereld. Het hedgefonds waar James werkte, was overgestapt op thuiswerken en mijn juridische werk kon ik overal doen.

We kwamen aan op 15 maart. Het was nog volop winter op het eiland, met temperaturen rond het vriespunt, kale bomen en vaal licht. Een ijzige wind raasde om ons heen terwijl we de auto uitlaadden: truien en laarzen, de schoolboeken en cello's van de meisjes, de ene groter dan de andere. James richtte zijn thuiskantoor in op een kaarttafeltje in de zitkamer en stond om vier uur 's ochtends op om zich op de beurzen te storten. Hij hakte drie verschillende soorten hout en stookte in de namiddag heerlijke vuurtjes in de open haard. Hij maakte whisky sours voor me terwijl de zon onderging (we geloofden de berichten dat whisky het virus zou doden) en sloot 's nachts alle deuren af, ook al was het eiland dunbevolkt en, net als New York, in lockdown. Hij leek trots op zijn rol als zorgzame en beschermende vader en echtgenoot.

Ik maakte wandelingen, probeerde het huis netjes te houden en de was bij te houden en keek de hele dag naar het nieuws. Er waren beelden van overvolle SEH's, ziekenhuistenten in Central Park, koelwagens vol met lijken. In New York waren ruim twintigduizend mensen overleden. Er was geen vaccin en het was ook niet duidelijk wanneer dat er zou komen. Zelfs in ons huis zo ver van dat alles, zelfs in onze bevoorrechte positie, was ik bang.

Ik liep vaak met James door het bos. Buiten gehoorsafstand van onze dochters hadden we het dan over het laatste nieuws over de pandemie, of we maskers of handschoenen moesten dragen naar de supermarkt en of we boodschappentassen en pakketjes eerst een poos apart moesten houden voordat we ze

uitpakten. James kustte me op mijn kruin als ik hem omhelsde en me vastklampte aan de achterkant van zijn trui.

Carrie, onze jongste dochter, ontdekte Fortnite en speelde online met haar vrienden in onze logeerkamer, waar haar kleine gestalte opgeslokt werd door een gigantische fauteuil. Onze oudste dochter, Evie, wilde leren hoe je verse pasta maakt. Ze begon met gnocchi en serveerde die op 21 maart, de eerste avond van de lente, als avondeten. James maakte er een gebaden kip bij. Hij gebruikte onze buitengrill als oven, stond in het donker op ons terras, draaide aan de knoppen en zorgde ervoor dat de temperatuur op tweehonderd graden bleef. De kip kwam er perfect uit: sappig en goudbruin.

We aten aan onze rechthoekige houten tafel in de keuken. Ik droeg een pyjama met een dikke wollen trui en sokken. Mijn haar was nog nat van de douche en zat in een knot boven op mijn hoofd. Onder het eten gierde de wind om het huis. James leek afgeleid en at de gnocchi de hele tijd rechtstreeks uit de schaal in plaats van iets op zijn bord te scheppen, wat me altijd al irriteerde. Hij haalde de kippenoestertjes uit de kip – het lekkerste stukje vlees, in de schouder van de kip, zo had hij de kinderen geleerd – en gaf die aan Carrie.

Ik facetimed met onze zoon, Finn, die bij het gezin van een vriend op Long Island logeerde, samen met een groepje tieners. Hij was zeventien en we wisten dat hij zich bij zijn vrienden beter op zijn gemak zou voelen en we dachten toen dat hij daar maar kort zou hoeven blijven, hooguit een paar weken. Ik hield mijn telefoon omhoog zodat we allemaal zijn gezicht konden zien. We zeiden dat we hem misten.

Toen we klaar waren met eten, liep James de keuken uit om even te bellen voor zijn werk. De meisjes gingen naar de zitkamer om tv te kijken. In mijn eentje zette ik de pannen in de week, schakelde ik de vaatwasser aan en veegde ik de tafel af. Terwijl

ik een emmer vulde met water en schoonmaakazijn om de vloer te dweilen, ging mijn mobiel over; hij gloeide en trilde op het keukeneiland. Ik herkende het nummer niet, dus liet ik hem overgaan op voicemail. Toen mijn telefoon een piepje gaf om het bericht te registreren, zette ik de emmer neer en drukte op 'afspelen'. Het was een mannenstem. Hij klonk jong en nerveus.

Hij zei: 'Ik ben op zoek naar Belle.' Hij bleef even stil. 'Het spijt me dat ik je dit moet vertellen, maar jouw man heeft een affaire met mijn vrouw.' Hij noemde zijn naam en nummer.

Ik verstijfde en voelde me duizelig. Ik begreep niets van die woorden. Ik greep mijn telefoon stevig vast en drukte nogmaals op de afspeelknop om voor de tweede keer naar de zachte stem van de man te luisteren. Ik dacht: dit kan niet waar zijn. Dit moet een vergissing zijn. James heeft vast een verklaring.

Ik zette de dweil tegen het kookeiland en ging naar hem op zoek; toen ik onze trap afliep, kwam hij net naar boven. Hij was ook naar mij op zoek. Hij leek gespannen, bezorgd.

Hij legde zijn hand op mijn onderrug en nam me mee naar de logeerkamer, de Fortnite-kamer waar het tapijt bezaaid lag met lege pakjes Cheddar Bunnies. Hij ging op de bank zitten. Ik nam plaats in een stoel rechts van hem. Er viel een lange stilte, alsof hij zijn gedachten op een rijtje zette, op zoek naar de juiste woorden om dit allemaal te laten verdwijnen. Ik dacht dat hij dat zou doen, dat hij het zou laten verdwijnen. Ik wachtte.

Hij pakte allebei mijn handen, boog wat naar voren en keek me recht in de ogen. Hij zei: 'Ik zweer het, het had niks te betekenen. Het is voorbij. Ik hou van jou en alleen van jou. Het spijt me zo. Ik schaam me zo.'

Ik vroeg: 'Hoelang is dit al aan de gang?'

Hij antwoordde: 'Een paar weken maar.'

Ik keek naar zijn handen, naar mijn lichaam en schaamde me voor mijn truttige pyjama en mijn sokken en voor een olie-

vlek van het avondeten op het dunne katoen van mijn pyjama-broek.

De platina trouwring aan zijn ringvinger zag er na al die jaren wat sleets uit. Mijn vingers, onder de zijne, waren bloot. Ik had de dag ervoor mijn ringen afgedaan, inclusief mijn diamanten trouwring. Een vriendin had me verteld dat het virus zich onder ringen kon verstoppen waar het desinfecteermiddel en de zeep er geen vat op hadden, dus had ik ze afgedaan en in een potje met sieradenreiniger gegoooid. Even dacht ik: komt dit doordat ik mijn trouwring heb afgedaan? Heb ik daarmee iets losgeschud in het universum?

‘Hoe heet ze?’ vroeg ik.

‘Dat doet er niet toe,’ zei hij.

‘Ik ga haar man terugbellen, dus je kunt het me net zo goed vertellen.’

Hij noemde de naam. Het was een veelvoorkomende naam en, net als mijn meisjesnaam, allitererend; het klonk lief.

‘Waar ken je haar van?’ vroeg ik.

Hij zei dat ze bankier was. Ze hadden elkaar via het werk leren kennen. Hij zei: ‘We voelden ons op de een of andere manier tot elkaar aangetrokken.’

Hij trok zijn handen los en hield ze omhoog om de kracht te laten zien die ze naar elkaar toe trok, zijn handen tot kommetjes gevormd, vingers gespreid, alsof hij een basketbal vasthield. ‘Maar, ik zweer het, het betekende helemaal niets.’

‘Heeft ze kinderen?’ vroeg ik.

Hij knikte en zei: ‘Ze heeft twee kinderen.’

‘Hoe oud zijn die?’

Hij aarzelde even en zei: ‘Ze zijn nog klein. Hoe oud zijn kinderen als ze naar het dagverblijf gaan?’

‘Twee of drie.’

Hij knikte weer. ‘Zo oud zijn ze.’

Ik dacht: waar haalt een vrouw met een drukke baan en twee peuters de tijd en energie vandaan om er een affaire op na te houden?

Carrie riep naar me: ‘Mama? Wil je flappen voor ons maken?’

Ik schrok toen ik haar lieve hoge stemmetje hoorde, dat me weer met beide benen op de grond zette. De meisjes. We zouden moeten doen alsof er niets aan de hand was, alsof er niet net een bom was ontploft.

‘Oké!’ riep ik terug.

Ik liet James achter in de logeerkamer en ging weer naar de keuken. Ik zette de oven aan en legde twee bevroren Pepperridge Farm-frambozenflappen op een bakplaat. Daar waren mijn kinderen al sinds ze heel klein waren gek op. Ikzelf ook, als kind. Ik schoof de bakplaat in de oven.

Omdat ik het gevoel van een opkomende explosie niet meer in de hand had, liep ik naar onze badkamer, stapte de douche in en deed de glazen deur dicht om mijn snikkende gehuil te dempen. Ik ging op het douchebankje zitten, tussen de shampoos en zeepjes, en stuurde een sms naar de man die me had gebeld: ‘Kun je me vertellen hoelang dit al aan de gang is?’

Dat was voor mijn gevoel op dat moment het allerbelangrijkste: weten wanneer de affaire was begonnen, weten of James me de waarheid had verteld.

Hij antwoordde: ‘Ik denk een maand. Maar ik kan verder niet sms’en omdat mijn vrouw een zelfmoordpoging heeft gedaan. Ze ligt nu in een ambulance.’

Toen sloeg de paniek pas echt toe. James’ verraad zou een golf van schade veroorzaken die verder reikte dan mijzelf, dan ons gezin. Dit was een crisis die we samen zouden moeten aanpakken. Ik begon me ook zorgen te maken om de jonge vrouw in de ambulance, die door de lege straten van New York raasde,

kapot van wat er die nacht was gebeurd, bij haar thuis en bij mij, alsof ze mijn dochter was in plaats van de minnares van mijn man.

Ik liep de badkamer uit en ging weer op zoek naar James, liep de zitkamer door, de trap af, omdat ik het nieuws snel wilde doorgeven, alsof mijn snelheid haar zou kunnen redden. Ik trof hem voor de logeerkamer. Hij was aan het bellen.

Op de een of andere manier wist ik dat hij met haar aan de lijn was. Ik vroeg: 'Weet je het al?'

Hij hield zijn hand voor zijn telefoon en zei: 'Ja. Ik probeer te horen wat ze zegt.'

Ik wachtte terwijl hij van me wegliep, de logeerkamer in, om het gesprek af te ronden. Zijn houding – zijn gebogen rug, zijn vrije hand als een kommetje voor zijn mond – zag er intiem uit, zorgzaam.

Toen hij terugkwam en zijn telefoon in zijn zak stopte, zei hij: 'Ze heeft wat slaappillen genomen. Maar ze is verder in orde.' Hij leek opgelucht.

Mijn medeleven, mijn bezorgdheid, sloegen om in verbazing. Ze had de pillen geslikt op het moment dat ik – de vrouw met wie James twintig jaar getrouwd was – over haar te weten was gekomen? Was ik niet degene die nu helemaal kapot moest zijn? Moest hij zich niet juist zorgen om mij maken? Ze had de aandacht van mijn man, zijn bezorgdheid, voor zich gewonnen, juist toen ik die het hardst nodig had.

Hoe ik de uren daarna ben doorgekomen, weet ik niet meer precies.

Ik weet nog dat ik de flappen uit de oven heb gehaald. Ze hadden er te lang in gezeten, waren te knapperig en te bruin geworden.

Ik weet nog dat ik terug ben gegaan naar de badkamer.

Ik weet nog dat ik mijn stiefmoeder, Susan, heb gebeld en

haar heb verteld wat aan de hand was. Ze gilde van schrik. Terwijl ik met haar aan de telefoon was, klopte Evie zachtjes op de deur. De deurknop begon langzaam, voorzichtig te draaien en stopte toen. Ik had hem op slot gedaan.

‘Gaat het wel, mam?’ riep ze door de deur.

Ik zette een kalme stem op en verhoogde hem een octaaf. ‘Ja hoor, lieverd, prima! Een vriendin van me heeft het even moeilijk.’ Later vertelde ze me dat James haar naar de badkamer had gestuurd. Hij had gezegd: ‘Ga eens kijken hoe het met mama gaat.’

Ik stuurde twee goede vriendinnen, Maria en Anna, een appje: ‘James gaat vreemd.’

Ze reageerden allebei meteen, verbaasd, en schreven: ‘Wat??’ Ze probeerden me te bellen, eerst de een, toen de ander. Ik nam niet op.

Ik lag met opgetrokken knieën op de koude tegelvloer en bleef daar heel lang zo liggen. Ik stelde me de komende weken voor in lockdown, terwijl ik het leven zo normaal mogelijk hield voor de meisjes en met James via Zoom in therapie ging. We zaten met elkaar opgescheept, in hetzelfde huis, op een eiland. Ik dacht: dit wordt een nachtmerrie. Ik kon me niet voorstellen dat ik hem dit zou vergeven, maar een leven zonder hem zag ik ook niet voor me; ik hield zo ontzettend veel van hem.

Om drie uur ’s nachts liep ik door het stille huis en zag ik dat James in Finns bed lag te slapen. Hij zag er vredig uit, ademde rustig, alsof er geen vuiltje aan de lucht was. De meisjes sliepen in hun kamer ernaast, allebei met hun rug naar de muur in hun eenpersoonsbed, onder hun bijpassende geel-wit geblomde dekbedovertrek. Ik had Carrie nog niet ingestopt, iets wat ik nog steeds elke avond deed. Ik dacht: ze zal wel blij zijn geweest dat ze na bedtijd nog op mocht blijven, omdat ze dacht dat ik haar vergeten was.

Ik ging terug naar onze slaapkamer en kroop in ons bed;

James' kant was onaangeroerd. Ik probeerde te slapen, maar het lukte niet. Ik voelde me loodzwaar van angst. De beelden van die avond speelden zich onophoudelijk af in mijn hoofd – het voicemailbericht, James' bekentenis en excuses, de zelfmoordpoging – en ik snapte er helemaal niks van. Wat er was gebeurd kon ik totaal niet rijmen met wat ik van mijn man wist: een vriendelijke en zachtaardige man, een toegewijde echtgenoot en vader. Ik had de gordijnen niet dichtgedaan, dus zag ik de zon opkomen boven het meer. Ik zag meteen dat het een prachtige dag zou worden, fris en zonnig.

Om zes uur 's ochtends kwam James onze slaapkamer binnen, al helemaal aangekleed, met zware laarzen en een zwarte parka, dezelfde kleren die hij de avond ervoor had gedragen. Hij had een grote canvas draagtas bij zich. Zijn groene ogen waren tot spleetjes samengeknepen en ijskoud, een blik die ik nog nooit had gezien, totaal anders dan hoe hij me de vorige avond had aangekeken. Nog voordat hij iets zei, wist ik dat er iets was veranderd. Dat alles was veranderd.

Hij zei: 'Ik heb besloten dat ik wil scheiden. Ik ga weg.'

Terwijl hij sprak, drong het helemaal niet tot me door wat er gebeurde, wat hij precies zei. Ik dacht dat het einde (of het voortbestaan) van ons huwelijk mijn keuze zou zijn.

Hij zei: 'Het komt wel goed met je. Je bent nog jong.' Ik was vijftig.

Ik vroeg: 'Ga je naar haar toe?'

Hij zei: 'Ja, ik wil graag zeker weten dat het goed met haar gaat.'

Ik zei tegen hem dat haar naam niet op de website van haar bedrijf stond. Ik had even gegoogeld en dacht – onlogisch, misschien – dat het allemaal weleens oplichterij zou kunnen zijn. Hij scrolde door zijn telefoon en liet me een bericht zien over haar recente promotie. Ze had een indrukwekkend cv, inclusief

een studie bedrijfskunde aan een Ivy League-universiteit. Hij keek trots en onder de indruk. En toen liep hij de deur uit.

De meisjes sliepen nog toen hij wegging. Toen ik ze in beweging hoorde komen, hun voetstappen op de trap, mijn deur die openging, sloeg ik snel James' kant van het dekbed terug, zodat het leek alsof hij daar had geslapen. Ze kwamen bij me in bed liggen, warm in hun identieke pyjama met apenprint, hun haar warrig van de slaap. Ik deed mijn best om te glimlachen terwijl ze zich tegen me aan nestelden, in de hoop dat de rode vlekken op mijn gezicht hun niet zouden opvallen.

Ik zei: 'Papa moest voor zijn werk terug naar New York.'

Carrie vroeg: 'Waarom heeft hij niet dag gezegd?'

Ik aarzelde even, op zoek naar een antwoord. 'Hij had haast om de eerste veerboot te halen.'

De daaropvolgende vijf uur probeerde ik bij herhaling om James, nu hij nog onderweg was, te bellen, maar hij nam niet op. Hij belde pas terug toen hij in New York aankwam. Ik kon horen dat hij de auto in de garage parkeerde, de sleutels aan de bewaker gaf en door de straat liep.

Hij zei: 'Ik dacht dat ik gelukkig was, maar dat ben ik niet. Ik dacht dat ik ons leven wilde, maar dat wil ik niet.'

Hij zei: 'Het voelt alsof ik een knop heb omgezet. Ik ben er klaar mee.'

Hij zei: 'Je mag het huis en het appartement hebben. De voogdij over de kinderen mag je hebben. Ik wil het niet. Ik hoef het allemaal niet.'

Van alle woorden die hij zei, waren het 'voogdij' en 'huis' die me de adem benamen. Dus hij gaf onze kinderen op? En de Vineyard? Dit was niet zomaar een affaire. Dit was niet zomaar een afwijzing van mij. Hij liet alles achter zich; en ons allemaal.